

РЕШЕНИЕ

№ 2205

гр. София, 04.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 21.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **779** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 195б от Закона за водите /ЗВ/ и чл. 166 от Данъчно-процесуалния кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК] и седалище и адрес на управление в [населено място], [улица], срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 10 /12.01.2022 г., издаден от директора на Б. дирекция „И. район“.

Релевираните с жалбата основания за оспорване са за нарушение на установената форма, допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените парвила и противоречие с материалнопарвните норми-чл.146, т.2, т.3 и т.4 АПК. Иска се съдът да постанови решение, с което да отмени оспорения акт.

В съдебно заседание пред АССГ жалбоподателят не се представлява.

Ответникът, чрез процесуалния си представител-юрк.К., оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ. Съображения за неоснователност на жалбата изразява в депозираните по делото, в определения за това от съда срок, писмени бележки.

Административен съд-София- град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното:

На [фирма] е било издадено Разрешително за водовземане от повърхностен воден обект № 1146 /04.12.2006 година за воден обект: Язовир „Б.“, изграден на река

К., с лимит на водовземането вода до 6.5 млн. куб. м., като в укрепен профил в началото на Г. „Б.“ е монтирана водомерна рейка. Разрешителното за водовземане е изменено и продължено с Решение № РР-1004/29. 07. 2010 г., изд. от директора на Б. дирекция за управление на водите И. район - П., с шест години, считано от 31.12.2010 година.

С Декларация по чл. 194б от ЗВ /л.25 от делото/ изпълнителният директор на [фирма], е декларирал иззето количество за периода 01.01.2020 г. – 31.12.2020 г., а именно: 3 170 880 куб.м. Посочено е измервателно устройство – рейка и единичен размер на таксата от 0,0013. Декларирано е също така, че са приложени следните корекционни коефициенти за наличието на следните обсъждания: При напояване-отнетият обем е по-голям от обема вода, изчислен по съответните норми на потребление, оперделени от Наредба за нормите на водопотребление /ДВ, бр.103 от 27.12.2016 година/, за съответните култури.

На 06.04.2021 г. е била извършена проверка, като резултатите от нея са обективирани в Констативен протокол /КП/ № ПВЗ-22/26.10.2020 г., при която са определени дължимите суми от [фирма] за такси за водовземане за периода 01.01.2020 г. – 31.12.2020 г., общо в размер на 5358.79 лв., на основание § 9 от ПЗР на ЗВ, предвиждащ, че когато използването на водите се осъществява на основата на издадени разрешителни или без основание, лицето, използващо водите, дължи заплащане на таксите, предвидени в този закон, считано от влизането в сила на тарифите, предвидени от този закон, независимо от етапа, на който се намира процедурата за издаване или преоформяне на разрешителното му.

В КП са използвани именно данните от подадената от ползвателя декларация с декларирано иззето количество 3 170 880 куб.м, единична цена от 0,0013 лв./куб.м. Посочено е, че за дължимата такса за водовземане към момента на проверката липсва заплащане по сметката на БД И..

КП е връчен на жалбоподателя, ведно с покана за доброволно изпълнение и уведомление за започване на поризводството по издаване на АУПДВ, на 10.06.2021 година, видно от приложеното в преписката известие за доставяне с бар код идентификация ИД Р. У /л.15 от делото/. Между страните няма спор, че не е последвало плащане на дължимата такса в размер на 5358.79 лв., нито са депозираны възражения.

Производството е приключило с издаването на оспорения АУПДВ.

При тези фактически установявания съдът обуславя следните правни изводи:

Преценката за допустимост на жалбата е осъществена с определението от з.з. на 16.02.22 година за насрване на делото в открито съдебно заседание и не е налице изменение на обсъжданията, което да налага преповтарянето й.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна, по следните съображения:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган-директора на Б. дирекция „И. район“. Компетентността на органа произтича от чл. 195б, вр. 195а, ал. 1 ЗВ.

Обратно на твърденията на жалбоподателя, спазени са изискванията за форма и съдържание на акта - посочен е издателят на акта; адресатът; сумата, която се дължи; периодът, за който е дължима, както и правното основание, въз основа на което е изчислена. В съответствие с чл. 195б, ал. 2 от ЗВ са посочени и писмените доказателства, въз основа на които е съставен актът: разрешително за водовземане, КП от извършената проверка, покана до лицето за доброволно изпълнение. Изложени

са фактическите и правните основания за издаването му. Посочени са фактите и обстоятелствата, обосновали извод, че дружеството не е заплатило дължимата такса за водоползване за процесния период. Мотивите, съдържащи се в оспорения акт и в писмените доказателства към административната преписка по неговото издаване, са достатъчни, за да се установи волята на органа. При издаването на акта са спазени специалните административнопроизводствени правила по ЗВ, като е съставен констативен протокол и на жалбоподателя е предоставена възможност за доброволно заплащане на задълженията. Релевантите по случая факти са правилно установени и не се опровергават от събраните по делото доказателства. Безспорно се установява, че дружеството не е изпълнило задължението си - не е заплатило такса за водовземане на база добивания обем вода и целите на водовземане за за периода 01.01.2020 г. – 31.12.2020 г.

С разпоредбата на чл. 194б от ЗВ е въведено задължение, ежегодно към 31 януари на следващата година титулярите на разрешителни, включително на комплексни разрешителни, издадени по реда на Закона за опазване на околната среда, определят и декларират дължимата такса по образец, утвърден от министъра на околната среда и водите и обявен на интернет страниците на басейновите дирекции и на Министерството на околната среда и водите. Образецът съдържа данните съгласно тарифата по чл. 194, ал. 6, въз основа на които се определят таксите.

По подадената декларация директорът на басейнова дирекция извършва проверка за съответствие на информацията с резултатите от собствения мониторинг, показанията на измервателните устройства и/или с резултатите от извършения през годината контрол. Когато в декларацията се установят несъответствия с информацията по ал. 3, които засягат основата и размера на определената такса, директорът на басейновата дирекция издава АУПДВ, с който се коригира декларацията /чл. 194б, ал. 4 от ЗВ, редакция ДВ, бр. 98/2018 г./ В случая при извършената проверка по реда на чл. 194б, ал. 3 от ЗВ на данните в декларацията за отчетения период е установено съответствие между декларираното от жалбоподателя и установеното от ответника. Количеството изразходвана вода през 2020 г., посочено в оспорения акт, съответства на посочените в декларацията на дружеството по чл. 194б от ЗВ за съответния период. Поради тази причина органът е изчислил размера на дължимата такса за водовземане, на основание данните от представената декларация по чл. 194б от ЗВ, за което е уведомил дружеството, като му е предоставил срок за доброволно плащане. Тук е мястото да бъде посочено, че съдът не се нуждае от специални знания, с които не разполага, за да допусне извършването на ССЧЕ, тъй като всички данни, включително отчетният годишен обем и единичен размер на таксата са декларирани от самото лице в подадената от него декларация. Независимо от това, във връзка с искането в тази насока, направено с жалбата, съдът, с определението за насрочване на делото, даде възможност на жалбоподателят с писмена молба в 10-дневен срок да обоснове доказателствената нужда от извършването на ССЧЕ, както и да формулира конкретни задачи към вещото лице. Препис от определението е получен от жалбоподателя на 18.02.22 година, видно от приложения по делото отрязък от съобщение /л.36/., като до изтичането на предоставения срок, вкл. и в с.з. жалбоподателят не изпрати представител и не се възползва от предоставената му възможност. Не ангажира и допълнителни доказателства във връзка с указаната му доказателствена тежест.

По приложението на материалния закон, съдът намери следното:

Безспорно се установява, че жалбоподателят е ползвал повърхностни води за

напояване на земеделски култури, за което дължи заплащане на такса на основание чл. 194, ал. 1 от ЗВ, определена в размерите и по реда на Тарифа за таксите за правото на водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 383 от 29.12.2016 г., обн. ДВ бр. 2/06.01.2017 г., в сила от 01.01.2017 г. Тази такса се определя на базата на отнетия обем вода и съответните норми за водопотребление, определени в Наредбата за нормите за водопотребление.

Съгласно чл.11 от Тарифата таксата се изчислява по формулата $T = E \times W$, където: T е размерът на дължимата годишна такса в лева; E - единичният размер на таксата в зависимост от целта, за която ще бъде ползвана отнетата вода, съгласно таблиците по чл. 12 - в лв./куб. м; W - размерът на отнетия годишен воден обем - за повърхностни и подземни води, в куб. м; размерът на разрешения годишен воден обем - за минерални води, в куб. м.

Когато водовземеването е за напояване, към единичния размер на таксата се прилагат коригиращи коефициенти в зависимост от отнетото количество вода съобразно нормите за водопотребление съгласно чл.12, ал.3 от Тарифата, както следва: ако отнетото количество вода е равно или по-малко от нормативно определеното за съответната агроклиматична зона и съответните култури, се прилага намаляващ коефициент от 0.7; обратно – ако отнетият обем вода е по-голям от нормативно определеното количество, се прилага увеличаващ коефициент- 1.3.

В подадената декларация жалбоподателят е декларирал, че отнетият обем вода е по-голям от обема вода, изчислен по съответните норми на водопотребление, определени в Наредба за нормите за водопотребление /ДВ, бр.103 от 27.12.2016 година/, за съответните култури, поради което в случая е приложен корекционният коефициент- 1.3.

За отчетния период единичният размер на таксата за обществено водоснабдяване за напояване на земеделски култури е 0,0013 лв. за кубичен метър вода – чл.12, ал.2, т.3 от Тарифата. Размерът на таксите е определен на базата на посочените в декларацията по чл. 194б от ЗВ отнет годишен обем и правилно приложен корекционен коефициент за напояване, когато отнетият обем на вода е по-голям от обема вода, изчислен по съответните норми на водопотребление, както следва: $3\ 170\ 880$ куб.м. \times $0,0013$ лв. \times $1.3 = 5358.79$ лева, за периода от 01.01.- 31.12.2020 година

Следва изрично да се отбележи, че с жалбата до съда, не се оспорват конкретните констатации, свързани с липсата на плащания, респ.размерът на задълженията, а се правят оплаквания, свързани с инфлацията, касаеща основата и размера на таксата, които са неотнормирани.

В същото време, доколкото няма извършени плащания, а в чл. 194б, ал. 2 от ЗВ, е предвидено, че задължението по декларацията, по която задълженото лице е изчислило дължимата такса, се внася в срок до 15 февруари, са начислени лихви за забава съобразно чл. 195в от ЗВ. Видно от приложения лихвен лист /л. 16/, законната лихва за периода от 16. 02. 2021 г. до 12.01 2022 г. /датата на издаване на оспорения акт/ върху главницата от 5358.79 лева, е 492.75 лева, колкото е посочена и в акта.

Следва най-сетне да се посочи, че АУПДВ, се издава на основание § 9 от ПЗР на ЗВ, тъй като срокът на разрешителното за водовземане е изтекъл.

Предвид изложеното, съдът пиерема, че обжалваният акт е издаден от компетентен орган, при спазване на изискването за форма и на процесуалните и на материалноправните изисквания, поради което неоснователната жалба се отхвърля.

С решението разноси не се възлагат /чл.172а, т.7 АПК/. Правото на разноси е

възникнало за ответника-чл.143, ал.3 АПК, но не е упражнено, като до приключване на устните състезания по делото не е поискано присъждането им /чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК/

Воден от гореизложеното, Административен съд София-град, Второ отделение, 23-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на Напоителни системи” ЕАД с ЕИК[ЕИК] и седалище и адрес на управление в [населено място], [улица], срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 10 /12.01.2022 г., издаден от директора на Б. дирекция „И. район“ .

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд с касационна жалба, подадена чрез Административен съд- София- град, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ:

